

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

בס"ד

ראש השנה תשפ"ז

מלחמה כבדה – מערכה מול מערכה...

באר

משפטים

מים חיים

למעלה, והן העונות המה בריאים וחזקים עשויים בכח גדול וכיד חזקה בכל כח המחשבה והחיות, ואש התבערה אשר בלב בחמדה עזה חשוקה, מקשר ומצמד בכל כח אברי הגוף שמה, היוכלו אלו המצוות החלשים לערוך מלחמה נגד אלו העברות אף אם רבים הם, ומכל שכן פשהעברות רבו כמו שהם בכל רגע ורגע בראיית העין שלא במקום מצוה, והדבור והשיחה והשמיעה ומשמוש היד ומחשבת המוח וחמדת הלב שכלם קרובים יותר אל העברה, או אפלו לתאות חמדת ההתר שלא לעבודתו יתברך, עברה היא, כמו שכתבנו למעלה, והנה זה מצוי הוא, ובפרט הלשון הרע והנפשות הרוע והשקר והליצנות וההנפה וכדומה, ומכל שכן במשא ומתן רבו משערות ראשנו עברות המצויים שאדם דש בעקביו, כמו האונאה והגזל בהמדות באיפה והין ואבן וכדומה, ונקימה ונטירה שנאה ומחלקת ורדיפת הכבוד וכדומה שרבו כמו רבו. כי אצל העברות אנו בכל היום, ואצל המצוות אין אנו כי אם בפקר וקצת פערב וכשפחות וימים טובים וכדומה ולא יותר, ועל כן אוי לנו מיום הדין.

ועל כן אנו יראין מאד מאד מיום הדין מיום התוכחה, אשר בכל שנה ושנה בראש השנה או הדין שלאחר מיתה או ביום הדין הגדול והנורא בסוף אלף הששי, כי הלא מלחמה כבדה היא אלינו, לצד שיעמד מערכה מול מערכה הזכיות כנגד העברות להגביר את האחד על חברו, והוא למשל במלחמת ארץ ומדינה, כאשר ישא גוי אל גוי חרב בכלי קרב, הנה בדרך הטבע מי שיש לו חיל יותר יתגבר במלחמה, ואמנם אם אחד יעמיד חיל לרב, אבל הם חולים עקורים חלולים מקטעי אברים בלי יד בלי רגל בלי זרוע וכדומה, והשני יעמיד חילו במתי מעט, אבל הם גבורי חיל חזקים ובריאים מלמדי מלחמה, ודאי שהשני יתגבר בכלי קרב שפידו ברגע אחת, כי מה לי שרבים הם, אם אין לאל ידם להחזיק את עצמם בראוי על בריאתו, ומכל שכן לערוך מלחמה נגד גבורי חיל הבריאים והחזקים. וכן הוא במלחמתנו, כי הן אפלו אם ירבו זכיותינו על העונות, מכל מקום הזכיות שהם המצוות הם חלולים בטבעם, עשויים בלא לב ולב, מקטעי אברים, לצד שלא נעשו בשלמותן חסרים מכל צד, ויש שהם מתים ממש כגלם בלי צורה כנזפר

תקיעת שופר – משל ונמשל

בימי קדם, לפני שהקימו את מכבי האש ואת סילוני המים, בכל פעם שהייתה פורצת איש בעיירה היו התושבים אצים רצים ומביאים דליי מים כדי לכבות את השריפה. בעיירה היה מגדל גבוה סיכמו ביניהם התושבים כי בראש המגדל יעמוד אדם, ותפקידו יהיה לעמוד על המשמר. אם וכאשר תפרוץ שריפה, הוא יריע בחצוצרה וכל התושבים ידעו לעזוב את עיסוקיהם ולבוא לעזור בכיבויה.

אל העיירה הגיע נער תמים מהכפר הסמוך. הוא ראה את האדם העומד בראש המגדל ושאל אותו לעיסוקו.

"בכל פעם שפורצת שריפה, אני תוקע בחצוצרה וחיש מהר השריפה נכבית" השיב לו האדם.

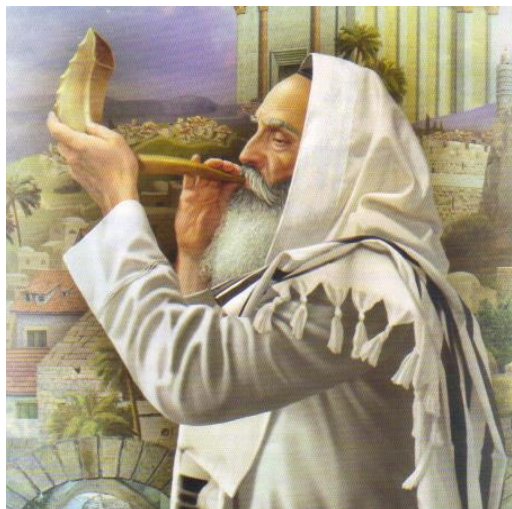

"איזה רעיון נהדר!" קרא הנער. הוא מיהר אל השוק ורכש חצוצרה משלו.

מיד כאשר הוא שב אל הכפר, הוא כינס את כל התושבים.

"ידידים יקרים, יש לי חדשות טובות עבורכם!" הוא אמר. "מהיום ואילך בכל פעם שפורצת שריפה, אל לכם לדאוג. אני אריע בחצוצרה והשריפה תיכבה מאליה. הנה, ראו "והוא מיהר להשליך גפרור אל שדה הקוצים. "אל תחששו!" הוא צעק

לעברם. "שימו לב מה עומד לקרות" – הוא החל להריע בחצוצרה, אך כמובן שהאש לא התחשבה במוזיקה העריבה והתפשטה חיש מהר כשהיא שורפת את הכפר כולו.

"טיפש שכמוך!" אמרו לו האנשים. "החצוצרה לא מכבה את האש! היא רק תזכורת, אזעקה לאנשים שיבואו ויכבו את האש. ואילו אתה בטיפשותך שרפת את העיר כולה!"

כך, בכל יום מחודש אלול ובראש השנה אנו תוקעים בשופר. יש כאלו שחושבים שהתקיעה עצמה היא המטרה; האמת היא שתקיעת השופר נועדה לעורר את הלבבות.

לפיכך, לאחר תקיעת השופר בראש השנה אנו קוראים: "אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון". (חב"ד)

שִׁמְעַ קוֹלֵנוּ ה' אֱלֹקֵינוּ

זֶרַח"ק בעל "באר מים חיים" זצ"ל פירש תחינה זו במש"ל. ילד קטן המוטל בעריסה – כמה גדולה אהבת האם אליו. כשהוא מתחיל לומר: "אבא..." האב מאיר אליו את פניו, מחבקו ומנשקו ואינו זו מחבבו. אבל הילד גדל, והחובות המוטלות על כתפיו גדלות עמו. עתה דורשים ממנו התנהגות נאותה, לימוד בהתמדה, מידות טובות ומסירות להוריו. ואם כן יעשה, יהיה להם למקור נחת, והם ירעיפו עליו רוב אהבה.

והנה, היה ילד שמילא אחר כל הציפיות, ואהבוהו עד מאד, ולפתע חלה. הוא לא נפל למשכב, אלא לרפיון וניוון, באין בו יכולת לשרת את הוריו ואין בו חשק ורצון, יכולת וכשרון, ללמוד ולהוסיף חכמה. יושב היה בקרן זווית ובוהה. כבן כסיל – תוגת אביו. ראהו האב, ונאנח.

הבזיק בבן ניצוץ של דעת, ואמר לאביו: "אמת, נכון הדבר שאין בי מעלה שתמשוך אלי עתה את אהבתך. אבל ראה אותי, כאילו הייתי תינוק המוטל בעריסה, ותשבע רצון מכך שאקראך: אבא..." כמה עצוב, וכמה מעורר רחמים!

כך אנו. כבר היינו "גדולים", היינו בארצנו והסכנו נחת רוח לבוראנו בעבודת הקודש בבית המקדש, בהיות כהנים בעבודתם ולויים כדוכנם וישראל במעמדם. ובסנהדרין ובנביאים, בגאונים ובקדושים שבכל דור ודור. ועתה נסוגנו אחור עשר מעלות. אין בידנו מעש, איננו גורמים קורת רוח במרום. מה נותר לנו? לקרא: "אבא..."

וזהו שאנו אומרים: "שמע קולנו ה' אלקינו", שמע איך אנו קוראים לך: ה' אלקינו, ובקריאה זו לבדה "חוס ורחם עלינו", כי לדרגה זו הגענו...

(סידורו של שבת, שורש א' ענף ב')

א פתיקה ופתימה טובה און א גוט געפענטשט יאר

שנהיה לראש.....

שירבו זכויותינו כרימון...

שתגזור עלינו גזירות טובות...

שנה טובה ומתוקה...

שנפרה ונרבה כדגים....

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
הגיע לעיר ביתר לקהל אני"ש לרגל הימים טובים

בבית מדרשנו בביתר

עם ראש העיר הרב מאיר רובינשטיין הי"ו

עם חה"כ הרב מאיר פרוש הי"ו

עם הגה"ח רבי ישראל ברזובסקי שליט"א

עם הרה"צ רבי יעקב הגר שליט"א מסטרוזניץ

חלאקה לבנו של ר' נפתלי ברמן הי"ו
מנהל יחסי ציבור בארה"ק

עם הרה"ג רבי אברהם שרגא שטיגליץ שליט"א
חבר בד"ץ ביתר ורב חסידי צאנז

בשמחת הישבע ברכות' של הבה"ח שמעון ב"ר אהרן מרדכי שטרן הי"ו

(צילום א. קופרשטוק)